

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 21.

PondĀ•lĀ-, 21 Ānor 2011

DomĀ- jsem dorazil pomĀ•rnĀ- pozdĀ-, ale Myška o tom vĀ•dĀ-la. Její pokoj byl zavĀ•tený, vypadalo to, Āže spí. Jen jsem nakoukl, pozdravil králici a šel spát. No, spát. ÚĀ•etnictví nepoĀ•ká, blĀ•í se danĀ- a jestli nezaĀ•adím aspoĀ- p dokladĀ-, zbyteĀ•nĀ- se to rozroste.

Zvykl jsem si na ten nový rytmus. Ráno vstát, pĀ•ipravit svaĀ•iny, pĀ•ipadnĀ- i obĀ•d. Pak práce, porady, jednání... Odpoledne, spíš v podveĀ•er úĀ•ady, nákupy, vaĀ•ení, úklid. Kolikrát mĀ- napadlo, kdyĀ- jsem si chtĀ•l zanádat, je na svĀ•tĀ- tisíce lidí a hlavnĀ- tĀ•ch takzvanĀ- "slabších", co tohle mají dennĀ- spoustu let. TakĀ- jsem si to nadáv sobĀ- nechával na nĀ•koho úplnĀ- jinýho - na Milenu. Zjistil jsem pĀ•ed Ā•asem, Āže je pro mne docela uklidĀ-ující, kdyĀ- smĀ-rem k ní. Ale taky jsem zjistil, Āže to dĀ•lám v poslední dobĀ- málokdy. Āže jsem vlastnĀ- štastnej, Āže uĀ- ner Nevím, jestli to celé manĀ•elství byl omyl, ale docela urĀ•itĀ- jsem našel nový smysl ve vĀ•cech, který nĀ•kam vedly. A byl potĀ•šitelnej rozdíl. Chvilí pĀ•ed pĀ•inocí mi došel mail, ve kterém mi spoluĀ•ák z gymplu a spoluhráĀ- studentské kapely sdĀ•oval, Āže se mu narodila dvojĀ•ata. PopĀ•ál jsem mu - a vybavila se mi dnešní scĀ•na s Petrou... A pĀ•edchozí rozhovor s Myškou. Fakt nevím, jestli bych opravdu ještĀ- teĀ• chtĀ•l mít tyhle staros radosti. Je fakt, Āže se mu asi bude Āžit radostnĀ•jc, ale pĀ•ece jen... no, nevím. Gott si taky stĀ•Ā•uje, Āže se nevyspĀ- zlomyslnĀ•. A v pondĀ•lĀ- zaĀ•inají prázdniny. Tedy Myšce. ZaslouĀ•ila by si odpoĀ•inout, nebo spíš vyvĀ•. A taky by zaslouĀ•ila vytahat za uši, za to, co vymyslela PetĀ•e. Hm. TakĀ- vyrazíme na hory - a ve tĀ•ech. Skoro jsem mĀ•l chuĀ- jí vzbudit, ale pak mĀ- napadlo, Āže pĀ•ece jen je ráno moudĀ•ejši. "Vstááááávat," zahale jsem a šel si odlepit víĀ•ka od bulev. (No to je zas slovo...) Místo obvyklého otráveného "...a cviĀ•iiiiit" bylo ticho. Opláchl jsem se, vyĀ•istil zuby a zašel k Myšce. Nespala, dokonce ani nemĀ•ourala. "Ahoj. Copak je?" "Ahoj tati." Je to dobrý, mluví... "Ty nebudeš dneska vstávat? Prázdniny zaĀ•inají aĀ- zítra," usmál jsem se na ni. "Budu." Sedl jsem si k ní na postel a podrbl jí po vlasech. "Tak vstávej. Dneska se nabĀ•háme." PĀ•išla za chvíli do kuchynĀ-, sbalila si svaĀ•inu a Ā•ekla: "Hodíš mĀ- dneska do školy?" "Jo. Ale dneska je to jen na námĀ•stí, ne?" "To jo. Nevadí?" "VĀ•bec. HoĀ• sebou, auto je dneska dál." Kdyby mĀ•l Ā•lovĀ•k jedinou indicii, a sice systém parkování a s ním spojený podivný platební záleĀ•itosti, tak by se nemoh splést, ve kterém mĀ•stĀ• bydlíme. KdyĀ- jsem potkal. Dnes uĀ- mám vypracovanej systém, ale jelikoĀ- bydlíme v centru, obĀ•as to Ā•lovĀ•ka pĀ•inutí zaparkovat dál. Ale na námĀ•stí odváĀ•et Myšku, to tu ještĀ- nebylo. "Ty mi chceš nĀ•co Ā•íct, nebo tĀ- bolejší dneska?" zaĀ•al jsem takticky. "Ani ne, jen mĀ- mrzí, Āže jsem tĀ- naštvala." "Naštvala mĀ- Petra. A ne jednou neĀ•eš to." "Fakt?" "Jo. A mám pro tebe dobrou zprávu." "Povíííííííí." "Pojedem na hory. KdyĀ- jsou ty prázdniny..." "Huráááááá. Ty jsi úĀ•asnej pĀ•íbuzej, tati," rozesmála se Myška. "Ale nebude to jen tak." "Aha. Budu si muset Ā•stit zuby." "Ne, bude to horši. Pojedeme s Pavlínou. AĀ- uĀ- v tom máš taky jednou jasno." Myška drobet zhasla. "A musí to být?" "Musí. Ono nic není zadarmo a kdyĀ- uĀ- jsme to oba takhle projeli, dáme to dokupy zase." "Dojeli jsme na námĀ•stí, Myšku jsem vysadil. Dala mi pusku. Tak dneska koneĀ•nĀ- ten pianovej šumaĀ• a romantický veĀ•er. You are so beautiful nás obtĀ•kalo jako noĀ•ní duha a já bych nejradši Pavlínou pĀ•iobíjmal aĀ- nĀ•kam do sebe. Tomuhle se Ā•míká štestí. UrĀ•itĀ•. "Som šĀ•astná Cítím to. Já taky, Pavlíno moje." "Teraz neviem, Ā•o by som si mala ešte Ā•elaĀ•..." "To je nebezpeĀ•ný," usmál jsem se, "Ā•lovĀ•k má mít nĀ•jaká pĀ•ání asi poĀ•ád." "Teraz nie... som nasýtená láskou." "A milĀ•ku..." "Ā•no?" pĀ•ivinula se ke jako koĀ•ka. "... v pondĀ•lĀ- odjíĀ•díme na hory. Chceš?" Místo odpovĀ•di mĀ- políbila celým tĀ•lem. JeštĀ-, Āže šumaĀ•m zády, jinak by pĀ•evrh bĀ•inkotruhlu. "Zítra má Myška posledný den ve škole a pak zaĀ•nem balit. "Trošku ztuhla." "Ā•eĀ•e?" "Ā•íkám, Āže budeme s Myškou balit pĀ•es víkend." "Chceš povedať, pôjde s nami?" Ztuhla docela dost. "JistĀ•. Jsou to její prázdniny." "Mal to byĀ- náš romantický výlet..." "Pavlíno..." jsme si ke stolu, to štestí fakt nemá dlouhej poloĀ•as rozpadu." "Myška je pro mne víc neĀ- dcera... je to mĀ•j parĀ•ák. Já bez ní do niĀ•eho nepĀ•jdu." "TakĀ- nemáme šancu byĀ- sami spolu, alebo Ā•o mi to vlastne hovoríš?" "Ale ne..." Zapálil bych si nejradši, ale to uĀ- by mĀ- asi seĀ•rala komplet. "ProstĀ- jen... jsou to její první normální prázdniny tady... a nechci ji nĀ•kam zastrĀ•it jen tak... herdek." ProhlĀ•el jsem si jí. V šeru jí záĀ•ily oĀ• Nebyly zlé, spíš trochu zklamané. "Jirko... ja nechcem teba a Myšku od seba trhaĀ•... len som si myslela..." PĀ•emýšl jsem. Ani jedné z nich se to moc nelíbí a pĀ•itom spolu jednou být prostĀ- musíme. Pokud nĀ•co nevymýšlím zase. Pokud to Pavlína cítí tak jako já. Tak jak Ā•míká, Āže to cítí. A tomu vĀ•Ā•ím, jako málo v Ā•ivotĀ•. Najednou jsem byl netrpĀ•livý. NaĀ• se zdrĀ•ovat, kdyĀ- cíl je jasný? Najednou jsem nemĀ•l vĀ•bec chuĀ- ztrácedalši týdny a mĀ•síce Ā•ivota. Trable s Milenou zcela staĀ•ily. Chci koneĀ•nĀ- normálnĀ- Āžit. A chci Pavlínou. Není mĀ• pĀ•íleĀ•itostí, jak to všechno poskládat. Musí existovat nĀ•jaké Ā•ešení. A existuje! "Pavlínko, poslouchej .. nĀ- napadlo... bude romantický týden i prázdniny. A dokonce i Myška bude spokojená." ONA Prišla som domov opitá láskou viac, ako vínom, ktoré mi celý veĀ•er kupoval Jirka. „Kdes byla?“ ozvalo sa z pracovne. „S babami vo vinárni, hovorila som ti, Āže pôjdeme.“ snaĀ•ila som sa znieĀ• Ā•o najnormálnejšie. Odkopla som Ā•Ā•miĀ•ky a ponáhĀ•ala sa do kúpeĀ•ne, zmyĀ• pre istotu všetky cudzie vône. Hm... cudzie... p vôbec nie cudzie. Tie najzácnejšie na svete. Stála som pod sprchou a bolo mi za jeho odtokajúcou vôĀ•ou

podivne smutno. Ale predstava, že budúci týždeň pôjdeme spolu do hôr, ma obveselila. Jirka vymyslel, že vezme Myšku s nejakou kamarátkou, aby mala zábavu, a my viac času na seba. Nemôžeme sa dočkať. Je ale samozrejme nutné dôkladne sa pripraviť. Vybrať vhodné oblečenie. Hlavne bielizeň je dôležitá. Jirka bude dokonalé zladenie určiť vedieť oceniť. A skočiť na kozmetiku. A tie musím vymyslieť, čo poviem doma. Týždeň som ešte nikdy nebola sama preč. Snáď mi to prejde.

„Budúci týždeň by sme chceli ísť do Krkonoš, na takú dámsku jazdu – nemá; s tým nejaký problém, že?“ ozvala som sa opatrne na druhý deň od poráku. „Do Krkonoš. Ďíka se do Krkonoš. Ne do Krkonuoš. Fakt ses to nemohla za tých patnáct let naučiť?“

„Vie; čo ma fascinuje? Áže ty si schopný mi vyčítať ešte veci, ktoré sa ti vojakedy na mne páčili,“ trieskala som panvicou, pretože ma zas napadlo. „Já nechci, aby ses týden někde flákala.“

„Nenapadlo ma, že by som ti mohla chýbať. Skôr som si myslela, že si ani nevímne, že tu nebudem. A vôbec, vie, ako dlho som už nestála na lyžiach? Nerozumiem, že to nechceš dopriať.“

„Vždycky si stejná udělá, co chceš. Úplně na mě kašleš.“

„No to sa mi snáď sníva. Predstav si, že mne sa naopak zdá, že ty úplne kašleš na mňa,“ hodila som rezeň na tanier s takou energiou, že vyskočil zase von. „Kedy si sa naposledy so mnou normálne porozprával? Kedy si ma niekam naposledy zobral? Napríklad na večeru? Každé si tu seš, ja si proste pôjdem zalyžovať!“

„Páťmesná jak říkám, stejná si udělá, co chceš neuvěřitelně sebestědná.“

Mala som chuť odseknúť niečo neslušné, ale rozhodla som sa neprilievať olej do ohňa a radšej som v duchu napočítala do desať. Predstava, že vypadnem a budem s niekým úplne iným, mi pomohla ukľudniť sa. Naservírovala som svojmu manželovi večeru, pustila si do sluchátok Wish you were here, a zavrela oči.

ROMAN